

FÁTYOL ZOLTÁN

Az álomi beszédről

*Az álomi beszédben nincsenek rímek,
talán szavak sincsenek, és a lassan hulló,
átlyuggalt mondatok úgy állnak össze benne
szövedékké, mint korhadó levelek
egy semmivé foszló erdő talaján.
(Talán te beszélsz, talán valaki mást
hallasz, akkor és ott ez nem megítélhető.)
Kitárult, suhogott és bezárult,
hangot adtak a felbukkanó furcsa lények
átzuhogva az álomi erdőn,
különös létükben, ami szervezetlen,
kohéziója nincs, egyetlen fonállal
kötődnek a rejtelmes dimenziókhoz,
de végigjárni a hideg üröket mellette
miért is kellene?*

*Az álomi beszédben nincsenek hangok,
hullámzó tér és anyag sincs körülötte,
amiben megrezdülhet a nyelv, hangszál
és fogak – elérni vágyva a kozmikus
hullámhosszokat –, és nincsenek jelek,
és nem terhelik jelentések ezt a világot az utolsó
titkok közelében, ezen a nyíló és csukódó erdőn
pihenve az értelemnek működni
miért is kellene?*

*Az álomi beszédben nincsenek kapaszkodók,
csavarok és kiforgatható elemek
sincsenek benne, mint felfelé úszó lazacoknak
a hívás, úgy követhető mégis az útja, habár céltalan
és a hideg ködökben végül elvész.
Az álomi beszédben talán csak egy
üzenet van – s talán mindig ugyanúgy
érthető akkor –, de megfejteni, noha nem lehet,
és tudni mit jelent, csak felébredve fontos,
és hatni is így hat át tudatlan, mélyen,
de cipelni magaddal nehéz titkát
miért is kellene?*

Indián bölcső

(Hódolat Hamvas Bélának)

*Egy folyó indul a szívemből – ezek voltak
az indián csecsemő első szavai –,
befogadom ezt a tájat és belülré helyezem a világot,
ahová megérkeztem, véres csatám és eufóriám
szövedékébe göngyölöm születésem...*

*Egyetlen csepp vagyok Manitu
léleketében, anyám testével egy párafoszlány
a kövek fölött.*

*Még fény vagyok, lábam és kezem
anyagtalan, tenyerem az ég,
talpam a föld tükre.*

*Senki sem hallotta e szavakat.
Aztán minden áttetsző lett,
egy vesszőkosár és benne a homokszínű kendő
lúktetni kezdett, hogy kenyeret szüljön.*



Koffán Károly (1909–1985), litográfia